

CHRIS

Dum

Cim 1921-
-1923

Autor,
cum,

quis esto
liber!

Theolog 3043 h

39. VI. 21.

Notandum ex hoc libro

Coel Melanctone. pag -- 215

quod sit Sacramentarius

De Proelio quod sit etiam

in nonnullis faueret 220.

1800

1800

D. O. M. A. E. C.

Disputatio XVI.

COLLEGII CORPORIS DO-
ctrinae Prutenicarum Ecclesiarum,

Ac Ordine Secunda.

DE MINISTE-
RII ECCLESIASTI-

CI CAVSSA FOR-
MALI ET FINALI.

SVB PRÆSIDIO

COELESTINI MISLEN-

tae, SS. Th. D. eiusdem, ut & Hebr.
lingvæ Profesf. Ordinar. Consistorii
Sambienf. assessoris.

RESPONDENTE

Michaelae Teschenndorff

Regiomont. Prutenø.

Publicè in Auditorio Majori

1. Augusti habenda.

REGIOMONTI,

Typis Laurentii Segebadii, Anno 1625.

Cim. 1322 (7)

Disputatio XVI.

DE MINISTERII EC-
CLESIASTICI CAUSA
formali & finali.

Respondente.

MICHAEL Teshendorff Regia-
Baruffo.

Continuatio.

Inservimus hactenus
de Sacro-Sancti Ministerii
Causâ Efficiente, & Mate-
riali : restat porro nobis
agendum de Formâ & Fine
Ministerii : reliqua verò
que supersunt, rejicimus in sequentem di-
sputationem.

*De Sacro-Sancti Ministerii
Causâ Formali.*

36. Forma Ministerii consistit tum in cer-
tis Ministrorum Ecclesie gradibus, ac ordinibus
tüm in administrandi modo.

Est n. Ecclesia regnum spirituale : Uti a-
in regno dantur, 1. Subditi ; 2. Regentes ; & 3-
partes Regiminis ; in modo administrandi con-
sistentes : Ita quoq; cum Ecclesia compara-
tum est. Dantur in ea, 1. Subditi Spirituales,
h. e. auditores, adeoq; universus ordo politicus,
& æconomicus : 2. Regentes Spirituales, quales
sunt omnes Ecclesie Doctores, quocunq; tan-
dem nomine veniant, uti paulò pòst explica-
bitur : 3. partes Regiminis in officii administra-
tione consistentes.

27. De Ordine Canones :

1. Quoad ordinem, & gradus, Doctores, ac
Ministri Ecclesie considerantur ceu superiores, Me-
dii, & inferiores. Siquidem in omni ordine
datur prius & posterius ; alias n. ordo non esset
ordo : cum ordo non possit esse in unitate,
1. Cor. 12. v. 19. sed præsupponat multitudi-
nem, quam postmodum per subordinationem,
ad unitatem quandam, adeoq; ad bonitatem,
simul redigit : proinde dato inter Ministros
Ecclesie ordine, necessario dandum erit prius
& posterius, adeoq; certi statuendi gradus Mi-
nistrorum Ecclesie. Caterùm, heic non agi-
mus in genere de ordine, & gradibus Mini-
strorum Ecclesie, prout ii considerari possent,
tùm in V. T. in Ecclesia Iudaicâ ; tùm sub N.
T. partim tempore Christi ; partim post ascen-
sionem ejusdem, tempore Apostolorum ; ubi
Ecclesia adhuc erat plantanda maximam par-
tem :

tem; ubi etiam vocatio immediata unà cum
donis miraculorum vigere solebat: sed qua-
tenus ordo unà cum gradibus Ministerii Ec-
clesiæ obtinuit in Ecclesia jam plantatâ, idq;
post Apostolorum tempora. Et sic statuimus
parietatem graduum, quâ docentes in Ecclesia,
ut alii sint superiores alij Medij, alii inferiores:
superiores sunt Episcopi, Superintendentes, &
& Presbyteri: Medii sunt Pastores; Inferiores,
Diaconi.

28. Quæritur heic non immeritò de Do-
ctoribus Theologiæ in Academiis docentibus:

1. utrum in censum Ministrorum Ecclesiæ referen-
di? 2. in quonam ordine collocandi? Quod prior
rem quætionem attinet; pleriq; negativam:
alii verò affirmativam defendunt: nos nec sim-
pliciter negamus, nec simpliciter affirmamus;
sed 1. circumstantias probè esse attenden-
das aimus: aut enim soli officio Professo-
rio, eique Theologico ejusmodi Doctores
in Academiis vacant; aut simul officium
Ecclesiasticum sustinent: Hoc respectu nemo
subdubitabit, quin personæ tales in censu Mi-
nistrorum Ecclesiæ sint habendæ, sic n. simul
ad certum officii gradum, aut superiorem, aut
Medium; aut etiam inferiorem pertinent ne-
cessariò: Quoad priorem respectum: heic se-
cundò probè tenendum erit discrimen inter Mi-
nisterii Ecclesiastici partes (de quibus infra ex
professò) ut sunt 1. prædicatio verbi, 2. Admini-
stratio Sacramentorum; 3. potestas clavium:

4. *censura Morum, & doctrine; 5. decisio ca-*
 suum controversorum de rebus fidei, adia-
 phorum, & Matrimonii; 6. Inspectio, & vi-
 sitatio Ecclesiarum, &c. 7. Examen instituen-
 dorum; 8. ordinatio; 9. Investitura &c. Quæ
 quidem ita sunt comparatæ, ut non ab omni-
 bus Ecclesiæ Ministris ex toto, & æquo admi-
 nistrentur: idè tamen non desinunt esse
 Ecclesiæ ministri v. g. pleriq; Pastorum circa
 verbi prædicationem sunt occupati, admini-
 stratio autem Sacramentorum per Diaconos
 exercetur; rursus per hos reliquæ partes Mi-
 nisterii nõ exercentur nec tamen tam hi quam
 illi ex censu ministrorum eliminantur Pariter
 Professores Theologiæ in Academiis docentes
 ob quasdam Ministerii partes sibi competentes,
 ex censu Ministrorum Ecclesiæ, iniquè exclus-
 duntur. Partes verò illæ sunt ad Professores
 Theologiæ spectantes: 1. verbi divini ortho-
 doxa explicatio; 2. ejusdemq; contra heresum
 insultus, vindicatio. Quò respicientes libelli nostri
 auctores, non tantùm eos, qui ex suggestu, ad
 plebem conciones habere solent, & Sacra-
 menta administrant; verùm etiam Theologos
 in Academiis docentes Ministris Ecclesiæ ac-
 censent; eis partes potissimas tribuendo: 1.
 quod sint custodes purioris doctrinæ, ex 1. Tim. 1.
 & 6. 2. Tim. 1. quippe quibus Deus Thesau-
 rum verbi sui, seu sacro S. depositum concre-
 didit, & commendavit; ita, ut Ecclesiæ (non
 sola

sola Academia) quovis tempore depositum,
illud apud eos requirere possit ex ordinatione
divinā, 2. quod sint legati Domini exercituum
Mal. 2. 3. quod sint dispensatores fideles, quibus
in toto mundo nil magis sit cordi, quā Ec-
clesia (non verò sola Academia) quæ summum
ipsis sit gaudium, & Corona omnis gloriatio-
nis 1. Thess. 2. 4. quod debeant esse noctes atq;
dies solliciti, ut Ministerium (non verò nudam
Professionem, ad Scholam restrictam) quod acce-
perunt; ad Ecclesiæ (& non ad solius Academiæ,
& Scholæ) ad ficationem rectè administrent, &
impleant: utq; Ministerium hocce non ex
parte; sed plenè impleant, h. e. tūc vera do-
cendo, adeoq; thesin inculcando; tūc falsa re-
futando, vel antithesin urgendo, instar Pasto-
rum bonorum; non verò mercenariorum ex
Joh. 10. 2. Tim. 2. Tit. 1. 5. quod debeant in
futuro iudicio coram Tribunali Christi manifestari
2. Cor. 5. & graviores reddere rationem, quā
reliqui Christiani, potissimū de doctrinā 2. Cor.
3. & c. 10. Et nequis subdubitet, quasi hæc de
Professoribus Theologiæ minimè intelligi de-
beant; idcirco clariù sese explicat inferiùs
libellus noster; partes præcipuè inter Ministros
Ecclesiæ alios, injungens Academiæ Professori-
bus, quò puritas doctrinæ in Ecclesiis perso-
net: corruptelis verò, in quavis Ecclesiā spe-
ciali suscitatis, obviam eatur: vid. etiam Verba
prefationis, S. præcipuè verò vobis.

29. Deinde, pro hac sententia loquuntur Orthodoxi Theologi; Wigandus in tractatu d. persecution. Ministr. p. 256. & d. arguendis fals. dogm. & Doct. p. 26. seq. 87. 154. (ubi Professores Theolog. vocat Presbyteros, & Levitas) in primis Dn. Gerbar. Tom. 6. §. 229. qui ex Eph. 4. vers. 11. certum ordinem talium Ministrorum Ecclesiæ evincit; qui sunt distincti à Pastoribus, & Diaconis, ut & ex Gal. 6. vers. 6. Tit. 3. vers. 13. Comprobat in super exemplo Panteni, Origenis, Clementis & c. quondam Academia Alexandrinæ Professorum. Cui ad stipulatur Dn. Nicolaus Hunn. in Disput. de signis Doctoris Ecclesiæ, membr. 1. thes. 4. At inquis: qui ordinatus non est: is nec Minister Ecclesiæ haberi poterit. Iam verò quidam Professores Theologiæ non sunt ordinati. E. nec Ministri Ecclesiæ statuendi. R. ad Majorem, eam ex parte procedere, uti supra indicatum; conceditur sic intellecta, si penes munus docendi, simul intelligatur munus Sacramenta dispensandi: ut & clavum potestas. Hæ namq; partes prærequirunt in Ministro Ecclesiæ, uti vocationem specialem à totâ Ecclesiâ, ita vocationis hujus confirmationem per ordinationis ritum. Contra verò munus docendi, unâ cum aliis supra recensitis Ordinationem non exigat: nec etiam vocationem specialem ab aliquâ Ecclesiâ: vocationem quidem omninò necessariam statuimus; sed non à totâ Ecclesiâ speciali. Deinde distinguendum est inter Ecclesiam in genere. & postmo-

postmodum in specie hanc, vel illam; Majorem
posteriori sensu acceptam concedimus? quod
videlicet ordinatio sit necessaria in Ecclesiæ specia-
lis, hujus, vel illius ministro; Hinc etiam ordina-
tio restringit ordinatum ad certam Ecclesiam, vel
specialem, hanc, vel illam; negamus verò esse
necessariam in Ministro Ecclesiæ in genere. Et sic etiā
negamus Majorem: Academiae E. Professores
Theologi, utut non sint Ministri Ecclesiæ specia-
lis, vel particularis; sunt tamen Ministri Ecclesiæ
generalis, vel totius, uti loquitur Wigand. p. m.
loc. alleg. p. 256. sic scribens: sunt enim Professores
Theologici quasi κοινὸν ἀγαθόν, & Communi
Ecclesiæ servant: ipsorum itaq; amissio communis Eca-
lesiæ damnum est, & Dn. Hunn. d. l. Hinc ibid.
ab eodem vocamur Prophetæ, ex 1. Sam. 19. vers.
20. 2. Reg. 2. vers. 3. 5. Luc. 4. vers. 24. Apoc.
11. v. 10. Unde concludimus: Si ii dicuntur Eca-
lesiæ ministri, qui Ecclesiæ præsunt particulari:
multò magis ii, qui generaliter pro doctrinæ sincè-
ritate totius Ecclesiæ, vel omnium Ecclesiarum in
aliquâ Provincia laborant, ei; servant.

30. Quoad posteriorem Quaestionem, cum
jam evictum sit: Theologiæ Professores ad Mi-
nistrium jure optimo pertinere: satisfaciendum
etiam scrupulositati restat, subinde quærentis
sub quonam ordine Ministrorum Ecclesiæ tales Theo-
logi comprehendantur? Ubi dupliciter respon-
dendum erit 1. vel juxta stilum Scripturæ S. &
sic peculiaris ordo ejusmodi Theologis erit
assignandus, Doctorum καὶ ἐξοχῶν & Prophe-
tarum

arum dictus, isq; ordini Pastorum, & Diaconorum contradistinctus 1. Cor. 12. vers. 28. 29. Eph. 4. vers. 10. 2. vel stilo Ecclesie, & sic talis Theologorum ordo participabit de ordine, & gradu, cum Episcoporum; cum Pastorum. De illo quidem 1. ratione plurium Ecclesiarum; quibus prospicere tenentur vera docendo, & propugnando, falsa verò refutando, & profligando: 2. ratione generice acceptionis vocis Episcopi, sub qua continentur omnes & singuli, qui docendi munere in Ecclesia funguntur: 3. ratione decisionis casuum dubiorum, circa fidem, & mores occurrentium: 4. ratione examinis eorum qui ad Ministerium vocantur: 5. ratione Inspectionis, & Visitationis Ecclesiarum & Scholarum: quæ quidem partes denegari non debent Theologiæ Professoribus Academicis; iis præsertim, qui cum reliquis Consistorii Professoribus presbyterium, vel Senatum Ecclesiasticum representant, & constituunt. De ordine insuper Pastorum participant: quoad διδασκαλίαν doctrinæ sanorum verborum & ἑλεγχον, vel quoad refutationem. Atque huc respicit libellus noster, qui officium Professorum Theologiæ sub officio Pastorum includit.

31. Unde deducimus consecraria: 1. Nesarii Theologos Professores opponi Ministerio: subordinata enim sese non excludunt; sed includunt, æquè ac si quis Presbyteros opponeret perperam Diaconis, aut Pastoribus, seu mini-

stru

stris 2. A caussarum Ministerialium dijudicatione
iniquè sequestrari Theologos Academicos: Licet
n. hi non teneantur exercere quasdam minis-
terii partes: Cognitio tamen caussarum om-
nium, live practicarum, live theoreticarum iis
denegeri non debet tunc præsertim ubi com-
munis Ecclesiæ causa agitur, cui jure tenentur pro-
spicere. Id quod etiam sibi vult praxis in A-
genda Eccles. A. 1544. in præfat. ubi ad Ec-
clesiasticorum resolutum deliberationem tri-
plex ordo vocari jubetur, 1. Episcoporum, 2.
Theologorum in academia, & 3. Contionato-
rum. Si n. de omnibus iis liberum ac integrum est
Professoribus Theologis publicitus (aut et-
iam in Senatu Ecclesiastico) ferre judicium,
sive vivâ voce, sive scriptis: quo jure jam ex-
cludentur à cognitione & ventilatione ea-
rundem in communibus congressibus aliis?
At inquit, concedendo, quâ casus Theoreticos;
negando quâ practicos ministeriales. Resp. ex li-
bello nostro: omnes casus, quibus in Ecclesia dis-
sensiones, & offendicula excitantur contra Cateches-
in, & Corpus doctrinæ nostrum; non tantum ad Pæ-
stores; sed etiam ad Professores Academiæ cogno-
scendi, & dijudicandi sum devoluti. Atqui tales
casus non tantum sunt Theoretici; sed etiam
practici B. 2. Quia Theologia Professores tenentur
Ecclesiis prospicere: utiq; tenentur etiam judicio
& consilio suo eidem succurrere in quibusvis ca-
sibus, sive sint Theoretici, sive Practici. Et
quid

quid multis? annon 3. casus *Ministeriales* *præ-*
fici sunt Theologici? quo jure E. negatur eo-
rum dijudicatio Theologis, licet non Mini-
stris hujus, vel illius Ecclesiæ specialis?

II. Canon: Ordo inter Ministros Ecclesiæ
est divinitus institutus 1. Cor. 12. v. 28. ubi Apo-
stoli, Prophetæ, Doctores &c. à Deo in Ecclesiâ
positi esse dicuntur ut & Eph. 4. vers. 11. ubi
Apostoli & Prophetis adjunguntur Evangelistæ,
Pastores, & Doctores: Sic 1. Tim. 3. v. 2. sequ.
Tit. 1. v. 7. ordo inculcatur inter Episcopos,
& Diaconos. Presbyterii insuper fit mentio pas-
sim in N. T. Ubi tamen limitationis causâ te-
nendum: dupliciter Ordinem Ministrorum
Ecclesiæ considerari posse 1. *relatè*, & 2. *abs-*
solutè. Illo respectu statuimus ordinem Eccle-
siasticum esse divinitus institutum, idq; sub tri-
plici consideratione 1. ratione generis, siqui-
dem omnia administrari in Ecclesiâ debent
ἰσχυρόνως, & juxta ordinem 1. Cor. 14.
vers. 40 Non potest itaq; neq; debet ex cæ-
terâ Ecclesiæ rectè gubernando excludi ordo
eorum imprimis, qui Ecclesiæ præsunt, ad
evitandas confusiones 2. ratione donorum;
quorum varietate & differentiâ declaratâ,
Deus gradus inter Ecclesiæ Ministros consti-
tuit, Rom. 12. vers. 6. 7. 8. 1. Cor. 3. vers. 5. 6.
12. vers. 4. 5. 7. 8. 10. 11. 18. Eph. 4. vers. 7. 8.
1. Pet. 4. v. 10. 3. ratione quorundam graduum
in specie; quatenus ipse Deus distinctionem
inter

inter gradus Ministrorum Ecclesiæ posuit : non enim omnes posuit, vel Apostolos, vel Prophetas, vel doctores, vel Pastores &c. sed alios Apostolos; alios Prophetas; alios Doctores; alios Pastores :

Posteriori verò respectu statuere non possumus, quod distinctio graduum omnium in Ministerio Ecclesiastico modernis temporibus ab institutione divina dependeat, nimirum absolute & generaliter : v. g. quando distinguuntur Episcopi vel Superintendentes à Pastoribus, Presbyteris & Diaconis : Quippe gradus illi non sunt certo ac præcise, vel ad minimum necessario numero à Deo prescripti, vel ab Apostolis usurpati : Ac proinde libertatem potius Ecclesiasticam pronunciamus Instituti hujus Ordinis fundamentum ; quàm divinam auctoritatem. Non diffitemur quidem mentionem fieri in sacris, tum Episcoporum Act. 20. v. 28. 1. Tim. 3. v. 1. 2. Tit. 1. v. 7. tum presbyterorum 1. Tim. 4. v. 14. c. 5. v. 17. 22. Tit. 1. v. 5. Negamus verò, illa nomina diversitatem sive officii; sive graduum importasse, sed unum ac eundem officii gradum diversis nominibus significatum fuisse. Id quod patet 1. ex permutatione horum nominum, de uno eodemq; officio, & gradu : Nam qui uno in loco innuebantur nomine presbyterorum, iidem è vestigio partim; partim alibi efferuntur per Episcopos : sic Act. 20. v. 17. presbyteri Ecclesiæ Ephesinæ efferuntur per Episcopos :
ibid.

Ibid. v. 18. Sic qui ceu presbyteri instituendi
Tito præcipiuntur v. 5. ii per Episcopos v. 7.
efferruntur. Talis nominum enallage occurrit
1. Pet. 5. v. 1. & 2.

2. Ex multitudine Episcoporum in unâ & eâ-
dem Ecclesia; id quod fieri non posset, si Epi-
scopi sensu Ecclesiastico forent intelligendi: pos-
tius igitur innuuntur mentione Episcoporum
Presbyteri: vid. Philip. 1. v. 1. 3. Ex ommissione Epi-
scoporum ex numero graduum Ecclesiasticorum r.
Cor. 12. Eph. 4. 4. ex Patrum explicatione, qui ut-
traq; nomina Presbyterorum & Episcoporum
pro retrocurrentibus capiunt; ac discretè sa-
rentur, Tempore Apostolorum non fuisse distinctos
gradus Episcoporum, & Presbyterorum: vid.
Hieron. Tom. 2. Epist. 85. ad Evagrium; Tom.
6. Comment. super c. 1. Tit. ubi sic concludit B.
Hieronimus: Sicut presbyteri sciunt, se ex Ec-
clesiæ consuetudine ei, qui sibi prepositus fuerit,
esse subjectos; ita Episcopi noverint, se magis con-
suetudine, quam dispositionis dominicæ veritate pres-
byteris esse majores, & in commune debere Eccle-
siam regere. Suffragatur Theophyl. super Philip.
c. 1. nec non Oecumen. Ambros. Augustin. Sedu-
lius, Primastus, Chrysost. Theodoretus: quamo-
dum etiam hi omnes hæreseos Aërianæ rei
aguntur à Michaële Medina lib. 1. de sacror.
bonis. Origine, & Contin. c. 5. 5. Idem asserit
cum Lombardo (lib. 4. d. 24.) Gratian. dist. 93.
cap. Legimus 24. & dist. 95. c. olim 5. 6. Idem
patet ex confessione quorundam Pontificiorum:
utpote

utpote *Cardinalis Arelatensis*, apud *Aneam Syl-*
vium lib. 1. de Conc. Basil. gest. Johan. Pari-
siens lib. de potestat. Pap. Erasm. in Comment.
super 1. Tim. 4. & 1. Pet. 5. v. 1. Cassander Con-
sultat. art. 14. Consule de hac Quæstione:
Vtrum Episcopus differat à Presbytero? fusius
differentes *Dn. Gerhard. Tom. 6. §. 234. sequ.*
Dn. Meisn. lib. 4. de Legib. artic. 2. Quæst. 3. p.
354. sequ. & part. 2. Johr. Philosoph. c. 2. Quæst.
11. p. 468. sequ. Dn. Nicol. Hunn. de Minister.
Lather. in demonstrat. appendice, seu digressione,
p. 296. ubi etiam contraria Papistarum senten-
tia, unà cum objectionibus sufficienter discus-
situr & refutatur.

32. Cum itaq; hæcenus probatum dede-
rimus, Gradus Episcoporum & Presbytero-
rum, non esse jure divino, sed Ecclesiæ auctori-
tate, & libertate introductos; paucis edisseren-
dum pro explicatione ulteriori restat 1. *Quan-*
donam, ac quibus de causis ejusmodi gradus ab Ec-
clesiâ sîm introducti? & 2. *Quibusnam limitibus*
distincti, & quotuplices statuendi ex usu &
constitutione Ecclesiæ perantiquæ?

33. Ut igitur ad priorem Quæstionem re-
spondeamus, breviter dicimus: post tempora
Apostolorum ejusmodi Ordines cepisse in Ecclesiâ:
Hac enim plantatâ, & locupletiori factâ, ad
expeditiorem tam Ecclesiæ, quam docentium
suram gerendam: certæ alicui personæ Ec-
clesiasticæ inspectio super reliquos omnes de-
manda-

mandata fuit, quò sic melius in officio contineri possent: ita quidem, ut in una Civitate multi essent presbyteri: unus verò Episcopus: Deinde hanc graduum distinctionem concessam esse ab Ecclesiâ in Schismatis remedium, auctor est Hieron. d. 1. 3. Eandem efflagitavit multitudo laborum in Ecclesiâ; qui in numerosiori populi cætu non poterant ex æquo ab omnibus expediri: Uti igitur laborum partitio distinctis personis demandata; ita distincti gradus singulis assignati sunt: idq; ad exemplum Apostolorum: quorum officia, & gradus erant uniformia primitus, ratione distributionis Eleemosynarum: post verò, crescente Discipulorum numero, cura administrandorum bonorum devoluta erat ad Diaconos: Apostoli verò Ministerio verbi, & orationi vacabant. Act. 6. v. 4. Ita progressu temporis numerus graduum sub Apostolis audior factus esse legitur, crescente Ecclesiâ, 1. Cor. c. 12. & 14. Eph. 4. In primitiva Ecclesiâ, post Apostolorum tempora non plures occurrere gradus Ministerii, quàm Episcoporum, Presbyterorum, & Diaconorum, vid. Euseb. l. 5. c. 1. Hieron. Epist. ad Evagr. Niceph. lib. 3. c. 19. confer Epist. Ignatii.

34. Ad posteriorem responsuri, diligenter expendi oportere monemus, quinam veniant hodieq; in nostris Ecclesiis nomine Episcoporum; 2. Presbyterorum & 3. Diaconorum?

35. Episcopus derivatur ἀπὸ τῆς ἐπισκοπῆς

h. e.

h. e. *superintendere*, interprete B. August. lib. 19. de C. D. c. 19. & supra Psal. 126. nec non sermon. de Sanct. serm. ult. Vox igitur Episcopus, est origine Græca, ex profanis auctoribus desumpta, quibus Episcopus erat *visitator*, ac *Inspector* civitatum; aut verò ex LXX. Num. 6. v. 14. c. 31. v. 14. 2. Reg. 11. v. 18. Nehem. 11. v. 22. Iud. 9. v. 28. 2. Paral. 34. v. 12. quam latini Patres partim retinuerunt, partim proprietate sermonis sui donarunt, ac Episcopum vocarunt *Superintendentem*: quæ interpretatio occurrit apud Hieron. & Augustin. d. l. ut & Isidor. lib. 7. Etymol. c. 12. (ubi etiam legitur interpretatio Episcoporum per *Speculatores*) allegaturq; à Gratian. c. Cleros dist. 21. vel *superInspectorem*, quæ vox legitur apud Ambrosium. Triplici a. in significatione à Theologis capitur appellatio Episcopi 1. καὶ ἐξουχῆν sensu *Magisteriali*, quâ intelligitur ipse Christus, ceu Caput nostrum unicum, 1. Pet. 2. v. 25. 2. sensu *Ministeriali Apostolico*, quâ intelliguntur quilibet Ecclesiæ ministri, adeò, ut nomen hocce Diaconis quoq; tribui possit: siquidem & his cura æquè incumbit prospiciendi Gregi sibi divinitus commisso 3. sensu *Ministeriali Ecclesiastico*, eoq; non *Papali*, qui aliàs *Satanicus* appellatur à quibusdam; sed *Evangelico*, de quo nos *impræsentiarum* agimus.

36. Ubi notandum 1. descriptionem Episcopi *variare pro varietate constitutionum in dixerat*

ſis Provinciis, Regnis, & ducatibus; non poſſe
igitur certam aliquam assignari; neq; n. heic
loquimur de omnibus Episcopis, iisq; extra Pa-
patum constitutis, ſive in Imperio Romano;
ſive extra illud. Sic quippe impoſſibile, de-
ſcriptionem aliquam adaptari omnibus ex
quo Episcopis poſſe, haud diffitemur. Sic v.g.
alia eſt ratio Episcoporum in Germania ducatis
bus quibusdam, qui ex illuſtribus familiis
creari, & non tam Eccleſiis directe, quam Or-
dini Politico præfici ſolent. Hi E. improprie
Episcopi dicuntur, ſed potiùs *Magiſtratus Poli-
ticus*: retinent nihilominus titulum Episco-
porum, ob jus Episcopale, vigore transactio-
nis Paſſaviensis, ad ſe translatum: ſub quo
quatuor comprehenduntur 1. Ordo, adeoq; po-
teſtas publicè docendi, & prædicandi verbum
Dei; Sacramenta adminiſtrandi; ligandi &
ſolvendi: ac omnes reliquæ partes, quæ per
Ministerium, ratione omnium ſuorum gra-
duum peragi in noſtris Eccleſiis ſolent. 2.
Dioceſana Lex, ad quam pertinet *Canonica obe-
dientia*, ſubjectio, & Reverentia: ac præcipue
Adminiſtratio, *Diſpoſitio*, & *Gubernatio rerum*,
& bonorum Eccleſiæ mobilium, & immobi-
lium 3. *Iuriſdictio* ratione cauſarum ſpiritu-
alium, & criminalium: 4. *Status*, ſub quo com-
prehenduntur *Privilegia*, *immunitates*, & ſecu-
ritates Episcopales: quæ omnia ex Laurent.
Oſim ICto in tractat. de jure Episcopali ſuſu
pertra-

pertractat Dn. Gerhard. d. l. sect. 5. §. 108. sequi
Ubi observationem meretur imprimis, *Ius illud*
Episcopale, ad solos Principes Imperii Augustanae
Confessioni ex asse addictos, vigore illius transa-
ctionis, esse devolutum, nullatenus verò ad Ma-
iorem reformatos, h. e. Calvinismo corruptos,
eumq; profitentes: Hi n. uti à pacificatione re-
ligionis: ita ab omni jure Episcopali devoluto exclu-
si sunt, ac hunc usq; in diem pro exclusis habentur.
vid. Sleidan, lib. 26. de Formul. Pacificat. & Re-
cess. Imperii de A. 1552. 1555. 1556. Sic etiã alia
ratio est Episcoporum in Germania, sub Electori-
bus, & Principibus Orthodoxis; quos ibi Superin-
tendentes vocant: ac dividuntur in speciales,
quibus nostri Archipresbyteri correspondent,
& Generales, quibus, cura Ecclesiarum, & Pa-
storum simul incumbit: ac Generalissimos, qui
non modò Ecclesiarum, & Pastorum, sed et-
iam Academiarum & Scholarum curam gerunt:
iisq; prospiciunt: & sic hic quidem ordo ad-
huc in Electoratu Saxonico, & Ducatibus su-
perioris, & inferioris Saxoniae, & Pomeraniae
orthodoxis laudabiliter obtinet; alibi verò
permutatis nominibus visuntur Praepositi Ab-
bates, & Abbatis, ut in Ducatu Wurtembergico,
Franconico, &c.

37. Alia insuper ratio est Episcoporum in
hoc ducatu, juxta piissimam sanctionem, &
constitutionem nunquam satis laudati Primi
Patriae nostrae Patris, Ducis Alberti, p. m. in tra-
ctatu von der Bischofflichen Wahl/ &c.

Et quia Liber ille non in omnium versatur manibus; præcipuas, & scitu necessarias ex eo eruemus observationes, quibus, ceu limitibus quibusdam tum ordinem illum munire, tum determinare pientissimus Princeps, accedentibus omnium Ordinum in Borussia Ducatu, post longam deliberationem in communi Rastenburgensi Conventu institutam, votis, ac suffragiis voluit.

1. Duos perpetuis temporibus debere præesse Ducatus hujus Ecclesiæ Episcopos: Vnum in Tractu Sambiensis: cui etiam sedes Regiomonti designata; Alterum in Pomezaniensi, cui sedes Liebenmuhli destinata. Statim à princip. S. Sinsremahl.

2. Electionem Episcopi alterutrius institui debere 1. requisito Episcopi (cujus etiam totius Ministerii partes representare proprium erat) in vivis superstitis (des jederzeit im Leben wessenden Bischoffs) consilio, & iudicio: 2. ab omnibus Consiliariis Aulicis, & Provincialibus: 3. ab octo ex statu Baronum; & octo ex ordine Civico delegatis personis: 4. ab accersitis insuper aliis doctis & pitis Ecclesiæ Ministris S. Mit der wahl aber.

3. Episcopi potestatem non solum administrandi verbum, & Sacramenta; sed etiam exercendi iurisdictionem plenariam in rebus spiritualibus & Ecclesiasticis competere. Quod pertinet jus examinandi,

nandi, ordinandi, & Confirmandi, seu investendi
Ministros Ecclesiæ in toto Ducatu: vid. titu-
lurisdia. der Bischoff. s. Es sollen auch
hiemit obgemelte Bischöffe ihr Geistlich
Regiment / vnd vollkommene Jurisdi-
ction in Geistlichen/ vnd Kirchensachen
vngehendert führen / vnd behalten/ also
das Sie dieselbige ihre Jurisdiction nach
Gottes Wort / vnd vbllichem Christli-
chem gebrauch / in lehren / Predigen / auff-
sehung / vnd bestellung aller nothwendig-
en Dienste der Kirchen execution sol-
cher Lehr / vnd Predigten zu jederzeit ge-
brauchen vnd fortsetzen / 2c. & tit. von
der Einführung: ubi notandum: lite-
ris confirmatoriis non Principis, vel Magistrat-
us, sed Episcopi nomine exaratis Ministrorum
Ecclesiæ inaugurationem peragi solitam fuis-
se (vnd darüber von der Canzell der Ges-
meine die Institution Schrift des Bi-
schoffs fürlese) ius recipiendi Ludimagi-
stros, titul. von der bestellung der Schul-
diener s. Es soll aber demnach kein
Schuldiener 2c.

4. Inspectionem Generalem i. Academia, Con-
sistorii, unipersi Ministerii, omnium Scholarum, Xe-
nodochiorum, Typographiæ, Bibliopolarum, ad
Episcopos pertinere, idq; perpetuis temporibus,

unà cum plenariâ Jurisdictione conjunctam titul.
von der Inspection, vnd ihr Ambt: &
titul. fürnehme Artickel s. darumb sola
len auch. Ubi tamen Jurisdictio illa &
Inspectio non conceditur absoluta, sed ad Norma
mam verbi Dei, & nostros libellos Symbolicos com
parati, titul. priori s. Demnach sollen die
Herrn & præced. titul. uti supra citat. 2. Exe
cutionem, qua punienda delicta non gladio fer
ri; sed verbi ad Episcopos spectasse titul. für
nehme Artickel s. penult. & titul. von
den Zuhörern vnd Pfarleuten s. ne Sa
cramentarii, & sequ.

5. Visitationem annuam Ecclesiarum & Scho
larum, ut & Synodorum, tum particularium (sin
gulis annis) tum generalium, flagitante sic neces
sitate conuocationem; Episcopis esse commissam titul.
von der visitation der Bischoff/ vnd von
Synodis & titul. fürnehme Artickell 2.
post artic. 5. s. diese sind die fürnehm
sten.

38. Atq; hæcenus de ordine Episcopali,
uti quidem olim in flore & vigore sub pie
quondam Magistratu in Patria nostrâ constitu
tus, & observatus fuerat, aliquid commemo
rasse propter externos consultum fuerat. Ca
terum de ipsius necessitate & utilitate inferiù

monebitur: Nunc brevioribus lineolis contem-
plabimur ordinem Presbyterorum, & Dia-
conorum.

39. Presbyteri dicuntur vel sensu scriptu-
re, & sic in N. T. triplici sensu veniunt: (1.)
pro proceribus tribuum populi Israëlitiçi ad
ordinationem Num. 11. v. 24. de quibus Matth.
21. v. 23. c. 26. v. 3. qui quidem unà cum Sa-
cerdotibus, & Scribis constituiebant Synes-
drium (2.) pro Senioribus in primitivâ Ecclesia
post Christi ascensionem, qui morum censuræ,
& Ecclesiasticæ disciplinæ conservandæ dun-
taxat præerant, in defectu Magistratus fidelis
in Ethnicismo, alias Gubernatores dicti 1. Cor.
12. v. 28. & Prepositi, Rom. 12. v. 8. de quo
ordine D. Ambros. super 1. Tim. 5. in commentar.
dissertit (3.) pro personis munere docendi publico in
Ecclesia fungentibus, 1. Tim. 5. v. 17. iisque
partim ad specialem Ecclesiam vocatis, & ma-
nuum impositione confirmatis, accepta simul
clavium potestate; partim pro Ecclesiæ totius
sinceritate laborantibus, uti supra explicas-
tum. Illæ constituiebant ordinem Pastorum; ;
Hæ verò Doctorem, & Prophetarum; Illæ cum
titulo & officio Episcoporum permutantur ex
toto, tum in verbi, tum Sacramentorum ad-
ministratione, Hæ verò ex parte, ratione pu-
blici muneris docendi.

40. Utræq; distinguuntur à Diaconis Act.
6. v. 2. 3. 4. 1. Tim. 3. v. 8. 12. Phil. 1. v. 1.

41. Vel sensu Ecclesiæ; atq; ita Presbyteri differunt ab Episcopis, non jure divino; sed humano, ac Ecclesiastico: non dignitate officii; sed ordinis. Et sic multi Presbyteri subiungunt uni alicui Episcopo; non tamen subjectione coarctivâ, vel servili, sed fraternâ coordinatione; Ideoq; jus non debet (uti quidem nec potest) Episcopus, vel Superintendens exercere in Presbyteros ἀυτοκρατορικὸν, aut authenticum; sed ἀδελφικὸν, & ὑπεύθυνον; ita, ut si vel in doctrinâ, vel moribus ipsemet errarit, correctiones Presbyterii fraternas admittat.

42. Caterùm ordo Presbyterorum sic consideratus in Ecclesiâ etiam gradus admittit: ita, ut quidam sint, & dicantur Presbyteri simpliciter, in eodem gradu Ordinis cum Pastoribus constituti; alii insuper Archipresbyteri, eundem gradum Ordinis cum Superintendentibus specialibus in Germaniâ, vel Episcopis specialibus in Daniâ, & Sueciâ representantes: qui quidem ordo in nostris etiam obtinet Ecclesiis, aut vero injuriâ temporis collapsus, cum reliquo ordine magis, quàm in teger deprehenditur.

43. Deniq; Diaconi quot modis efferantur, diligenter annotavit Dn. Gerhard. loc. citat. §. 30. nos attendimus significationem, suprâ membro 1. assignatam in titul. concret. §. 3. Hic addimus: (1.) Originem ordinem huncce ab Apostolis traxisse, Act. 6. 7, 1. 2. 3. 4. (2.) primitus

mitus circa necessariorum distributionem, quâ
in *Βιωτική* occupatum fuisse, præsertim in Ec-
clesia Hierosolymitana (3.) progressu temporis
verò ad curam pauperum, peregrinorum, & an-
gustorum habendam in Ecclesia ex collectis Ec-
clesiasticis Rom. 12. v. 7. restrictum fuisse, quo
sensu *συνεργηταί* etiam delegabatur, Rom. 16. v. 1.
2. (4.) munus docendi ordinarium eidem ordi-
ni Deum devinxisse, ut & Sacramenta administrandi :
Qua in significatione à Pastoribus nil differunt; nisi
primatate ordinis: collocantur quippe in ordi-
ne inferiori, quoties cum Episcopis, aut pres-
byteris conferuntur, Phil. 1. v. 1. 1. Tim. 3. v. 8.
12. ubi fit mentio gradus diversi. Verum &
Diaconi inter se, ubi plures sunt, distinguun-
tur, ut unus eorum vocetur Archidiaconus,
alii simpliciter Diaconi.

44. Hi itaq, quos hucusq, recensuimus,
sunt ministrorum Ordines adhuc in Ecclesiis
Germaniæ, iisq, benè constitutis, & nondum
collapsis, quales quidem sub pio, & fideli Ma-
gistratu visuntur, bono fine retenti; Ubi ve-
rò meritò negligimus Ordines Pomisiciorum, id
que tantò magis, quanto majori studio jure
divino eosdem stabilire satagunt: Sed quàm
feliciter, indicandum erit in Antithesi, ubi
etiam è contra execrabimur à ταραχία Calvinianorum,
& Fanaticorum, ordinem in Ec-
clesiâ abolentium.

45. Neq; insuper juvat singulorum Or-
dinum

dinum officia prolixius edisserere; factum jam hoc ab aliis nolo tardiosè repetere: vid. Dn. Tarnov. lib. 3. de Minister. Dn. Gerhard. Tom. 6. allegat. c. 6. sect. poster. p. 425. §. 265. sequ. Et potest adhuc de officio cujuslibet Ordinis Ecclesiastici ex peculiaribus Ecclesiarum Agendis vel ordinationibus iudicium fieri. Ad extremum libellus noster officia Pastorum, omniumq; Ecclesiæ Ministrorum satis sufficienter inculcat: ceu in II. capit. ab initio monitum, ac fulissimè omnium Wigand. p.m. alleg. tract. d. arguendis fals. dogm.

Canon III. Ordo assignatus inter Ministros Ecclesiæ est necessarius: 1. quidè in genere, ut ex Canone secundo constat: quippe quia divinus 1. ob voluntatem Dei, quâ vult omnia in Ecclesia geri *ἐν τάκτως, καὶ ἐν ὁμαλότητι*: 2. ob variorum donorum distributionem divinitus Ecclesiæ Ministris concessam: qua ipsa simul gradus & ordines certos ab invicem distinxit; quâ labores, & officii munia, 3. ob quosdam gradus in specie à Deo ipso in Ecclesia assignatos 2. In specie necessitatem inter ordinem, & distinctionem graduum Ministrorum nostrarum Ecclesiarum, à pio quondam Magistratu introductam & confirmatam suadet necessitas gemina: 1. ex parte constitutionis patriæ fundamentalis. Siquidem 1. agnoscit dispositionem supremi Magistratus nostri non ex oscitantia, aut præcipitantiâ; nec ex alieno sususu, aut instinctu profecto

Etiam,

Sam; sed ex pio erga religionem Zelo; ex plena
deliberatione, bono consilio, ac pensculatis ultrò
citroq; rationum momentis; idq; non ad certam
ac determinatam periodum temporis; sed in
perpetuum: vid. tractat. von der Bischöf-
lichen wahl. Verba proæmii lectu digna, &
benè observanda: præsertim circa finem:
Wollen wir den folgen zc. dieselben Bistumb
allzeit erhalten/ vnd dahin trachten/ das Sie
mit geschickten Gottsfürchtigen Männern
bestellet werden / & titul. von der Wahl /
jubetur in subsidium ascisci consilium continuo
temporis tractu durantis alterutrius Episcopi,
des jederzeit im leben wesenden Bischoffs zc.
Idem inculcatur sequ. titulo de Iurisdic. inclusis
simul perpetuis in Regimine successoribus, titul. de
Inspectione: Ober welchem allem wir
als der Landes Fürst/ vnd die jeders
zeit regierende Herrschafft mit höhe-
stem fleiß / in allen gnaden / vnserm
tragenden Ambt nach zuhalten bes
dacht/ willig / vnnnd erböttig seindt.
z. quia Dispositio illa pientissimi Ducis ab
omnibus statibus, & ordinibus hujus Ducatus una
nimibus suffragiis fuit approbata, & communi
consensu recepta in omnibus punctis, & clau-
sulis (tempore Conventus illius Rastenburgens-
is) nunquam mutanda, sed perpetuis tempo-
ribus

ribus, ceu firmissima (für fest zuhalten) pie,
reverenter, & constanter observanda: vid. con-
clus. verba tractat. citat. 3. quia non in arbitrio
relicta; sed ut perpetua Norma sub comminatione
severe ultionis, & vindictæ, omnibus statibus, uni-
versis in officio aliquo dignitatis constitutis implenda
injuncta est. 4. Adhæc ex abundantia addimus,
quia ad gloriam Dei, & pietatem promovendam;
orthodoxam religionem propagandam, & conser-
vandam; dispositio illa est à piissimo Magistra-
tu instituta: qui quidem fines in plurimis ti-
tulis tractatus illius subinde inculcantur, &
repetuntur: vid. vestibul. item titul. de inspect.
titul. von fürnehmen Artickeln. S. 1. &
penultim. Unde certum sumi poterit *ἡγι-
στῶν* de sinceris, & hypocritis colonis
in Borussia. Qui n. per omnia fundamentalem
hancce Magistratus dispositionem ex animo (ex ani-
mo, inquam, non specietendū) observant, aut
observare annuntur, ac expetunt: ii etiam sine-
ram religionem sibi cordi esse; indubitato manifestum
reddunt. Et contra: Quicumq; executionem hujus
dispositionis impediunt, ii simul fini pio, piissimi Du-
ck contrariantur: quare non pro orthodoxis;
sed cacodoxis, aut hypocritis habendi. Hinc in-
ferimus: Omnis Lex fundamentalis est invio-
labilis, sed sanctè omninò servanda, & im-
plenda: Jam verò dispositio Ducis pientis-
simi de Ordine inter Episcopos, Pastores, &
alios gradus Ministerii est Lex fundamenta-

lis:

lis: uti ex hæcenus dictis eviſum. E. omni-
nò ſervanda tùm à ſupremo Magiſtrato; tùm o-
mnibus Statibus: Et vice verſa: Ubi contra
ejuſmodi diſpoſitionem fundamentalem pec-
catur: ibi ſimul pietatis avitæ violatio in He-
roe illo p. m. committitur, ejuſq; voluntati
injuria inferitur. II. ex parte ſtatus Eccleſiaſtici
neceſſaria omninò eſt *Vniuſ* ſuper alios præfe-
ctura, vel Inſpectio: 1. ob partes officii ſingu-
las eò dexterius, & feliciùs expediundas: ubi
requiritur *prudencia, & diſcretio*, quâ quia mul-
ti deſtituuntur, ductore neceſſario indigent:
2. ob *caſus* dubios occurrentes, eoſq; multi-
plices, ceu ſunt partim fidei; partim concien-
tiæ, partim morum, partim rituum: ex quibus
plurimi ſeſe expedire nequeunt. E. opus ha-
beant, ad quem eos devolvant, oportet: 3. ob
cauſſas *Minifteriales* ſubinde in praxi obvenien-
tes: quas ad Inſpectorem deferre honeſtiùs,
potiùs quàm ad Judicem Politicum devolvere
4. ob *conſervationem diſciplinæ* inter Miniſtros
Eccleſiæ: multi n. accuſantur deſidia; pleri-
que ebrioſitatis, & gulæ; aliqui luxûs: aliqui
ſcurrilitatis; nonnulli rixarum, contentio-
num, & Schiſmatum, aliorumque ſcandalo-
rum: Aſt quo remedio, hi & id genus alii tam
deſectus, quàm exceſſus refrenabuntur, ſubla-
tâ (una cum eminentiori Miniſterii gradu) ſi-
mul poteſtate accuſatos intra officii limites,
& terminos cohercendi, & compescendi? O.

omnes interea deteriores fiunt licentiâ, ministerium verò incurrit reprehensionem, & maledicentiam apud veritatis hostes, contra 2. Cor. 6. v. 3. 5. ob cooptationem in collegium ministrorum, si ita necessitas efflagitarit, per modam successionis in locum alterius quocumque casu ex officio decedentis: ubi iudicium, & discretio Inspectoris necessariò requirenda, ne vel imperiti, aut rixosi, aut aliis vitiis notati, Ecclesiæ præficiantur.

Canon IV. Ordinis, & graduum diversitas in Ecclesiastico Ministerio est multis modis utilis, & proficua.

Primo ex parte Ministrorum Ecclesiæ: 1. ad evitandas confusiones: quæ quidem absente Ordine oboriuntur: Ut verò evitentur, requiratur necessariò certus ordo, seu diversitas graduum in officio Ecclesiastico: Ast posito ordine, oportet etiam aliquem esse priorem; aliquem medium; aliquem insuper posteriorem in officio Ecclesiastico: Et per consequens dandus erit aliquis inter Ecclesiæ ministros Primus alias Superintendens, vel Episcopus, aut Inspector vocitari solitus, aliquis Presbyter, vel Pastor, aliquis insuper Diaconus.

2. Ad evitanda litigia, jurgia, & Schismata quæ etiam facilè gliscunt, & tandem in flammæ cum Ecclesiæ scandalo erumpunt, nisi alio Inspectore, seu in gradu eminentiori, ac superioris officii constituto auctoritate suâ inter-

posita

posita repressa, consopita, compositaq; fuerint: alioquin pari in parem partes reprehendendi, ac dijudicandi non competunt, & omne agens suo patiente superius, non verò æquale, vel par esse debet. Hoc sine constitutum in primitiva Ecclesia esse Episcopatum, testis est Hieronymus, nimirum in remedium Schismatis, & ad evellenda dissensionum semina, in Comment. super Tit. Quia itaque studium Concordiæ imprimis in ordine Ecclesiastico desideratur, cœu requisitum ante omnia necessarium: utiq; desideratur, simul distinctio quædam graduum officii Ecclesiastici in superiores, & inferiores.

3. Ad probationem eorum, qui ex inferiori Ministerij gradu ad superiorem suo tempore promovendi: idq; ex præcepto divino 1. Tim. 3. vers. 13. benè ministrantes (in Ecclesiâ) gradum sibi ipsis bonum reddunt, vel acquirunt, vel uti Chrysost. explicat super h. l. Qui in his, quæ inferiora sunt, diligentiam suam, vigilantiamq; monstraverunt, facile & ad ea, quæ superiora sunt, atq; excellentiora perveniunt. Qua in parte imitari debent Ecclesiæ ministri Nauticam legem, juxta quam gubernatori, vel Navarchæ futuro primum remi committuntur, deinde prora conceditur: vel bellicam, ubi ex milite primum fit Centurio, postmodum Imperator. Atque hanc praxin in primitivâ Ecclesiâ fuisse diligenter observatam, comprobant exemplo Patrum annales Ecclesiastici:

sic

hic Eleutherius Anthix filius, ab Aniceto, vel
potius ab Anacleto literis sacris imbutus in
Clericorum numerum cooptatus est: Nam
anno 15. ætat. ad Diaconatum promotus: trien-
nio post presbyter creatus, & insuper anno 20.
ætæt. Episcopus delectus, & in Illyriam missus
apud Nicephor. lib. 3. c. 29. Centur. Magdeburg.
11. cap. 7. Sic Basilius M. primum Lector volu-
minum sacrorum extitit: deinde Exegeta, &
Interpres factus, postea ad presbyterium promo-
tus, & tandem Episcopus creatus, referente
Nazianz. in vita Basil. Ita Cyprianus lib. 2. Epist.
5. Aurelium quendam, ex illustri familiâ o-
riundum adolescentem, utut eminentiori gra-
du dignum judicatum, primum ad munus Le-
ctoris ordinavit, à quo ad altiora postmodum
ascendit. Idem de Chrysost. refert Socrat.
lib. 6. Hist. Eccles. c. 3. quod Antiochiæ pri-
mum Lector, postea Diaconus, deinde Presbyter
& tandem Episcopus factus fuerit. Neque
tamen hanc praxin ubivis per omnis strictè,
& rigidè esse urgendam voluerunt Veteres,
sed cum exceptione 1. Juniorum insignibus do-
nis, ætatemq; superantibus prædicatorum, Sap.
4. v. 8. 2. defectus Seniorum, quibus, ceu requi-
sitis necessariis pollentibus, Inspectio Eccle-
siæ majori cum fructu committi posset. Sic
Paulus non dubitavit Timotheum præficere
Ephesinis Ecclesiis Episcopum juvenem, 1. Tim.
4. vers. 12. quicquid tandem contradicat Sa de el
tractat.

tractat. de legitim. vocat. Minist. p. 68. 69. &c.
contrà 1. Tim. 1. v. 3. &c. 3. v. 15. Huc spectat
exemplum Eleutherii paulò antè commemor-
ratum.

46. Deinde ex parte Ecclesiæ ipsius, ejusq;
totius. Est n. Ecclesiæ, veluti quædam Respu-
blica, spiritualis tamen: Uti verò Reipublicæ
Politice felicitatem conciliat 1. Ordo concin-
nus; 2. vita honesta, omnium eorum, qui in so-
cietate Politicâ degunt; 3. tranquillitas interna
publica; 4. Honor publicus; 5. pax externa, 6.
robur, 7. divitiarum splendor publicus: uti tradit
Tull. lib. 5. de Republ. & lib. 8. Epist. ad Attic.
& Banos. lib. de polit. Civit. Dei, & Hierarch.
Rom. c. 12. Sect. 2. Sic eadem statui Ecclesiasti-
co conciliant felicitatem, in quo deprehensa
fuerint: Vix verò, ac ne vix locum habebunt
multò minùs in Ecclesiastica Republica con-
servari poterunt citra præscriptam quandam
dispositionem, veluti regiminis formam, intra cu-
jus limites tùm personæ regentes, tùm regen-
dæ cohibeantur. Ut igitur (1.) Ordo inter spi-
rituales regentes retineatur, & observetur;
expedit omninò observatio graduum in offi-
cio Ministeriali. ex præscripto pii Magistrat;
ita ut quidam sint eminentiores; quidam inferio-
res: (2.) requiritur ad felicitatem Status Eccle-
siastici honesta vita, tùm omnium Ecclesiæ mem-
brorum, tùm maximè præcipuorum, h. e. verbi
præconum: oportet ergò præstituerè aliquem
S f certum,

certum, qui morum censuram administret,
ac vitæ honestatem promoveat, non modò in
vitæ integritate consistentem, qualis sit omni-
bus honestis Reipubl. membris communis;
verùm etiam spirituales, ita, ut vita simul sit
pia 1. ad præscriptum verbi divini comparata,
rectè credendo, 2. piè, justè, & sobriè vivendo.
(3.) tranquillitas etiã interna publica, ex obser-
vatione distinctorum graduum sponte seque-
tur: ac cessabunt rixæ, & contentiones, jurgia,
litigia, emulationes: dabuntur enim auctorita-
te eminentiores, qui inferioribus ex officio
studia partium inhibebunt, ac eosdem per
fraternam caritatem ad mutuò sese diligen-
dum propensos reddent. Rom. 12. v. 10. (4.)
Tranquillitatem excipiet Honos, & reveren-
tia publica; qualem quidem Ministerio exhi-
bent tùm omnes auditores ex divino manda-
to 1. Tim. 5. v. 17. Hebr. 13. v. 17. tùm docentes
sibi invicem, honore alius alium prævenien-
do Rom. 12. v. 10. tùm deniq; extranei, imò ve-
ritatis hostes maledicere, vel blasphemare no-
men Domini desinent, ac honorificentius
de Ecclesiis nostris sentient. Inde porrò (5.)
pax externa Ecclesiis nostris affulgebit, dùm
Infideles, & Hæretici non amplius habebunt,
quo nomine Ecclesias nostras, ac imprimis Mi-
nisterium laceſſant & turpiter traducant. Et
quia tranquillitas, & pax interna fundatur in
spiritus unitate: ut sopitis dissensionibus non
amplius

amplius in diversa distraherentur partium stu-
dia Ecclesiæ membra principalia, & subordi-
nata: exsurgit inde Ecclesiæ statui (6.) rubor,
quo constantè orthodoxam religionem reti-
nere, & voluti sacrosanctum quoddam depo-
situm adversus clancularios & apertos verita-
tis hostes validè propugnare queat; Non se-
cus ac virtus vitalis, si debeat veneno resistere, ho-
minemq; ab interitu immunem reddere, non debet
esse dispersa, sed unum: unde etiam fortior, &
robustior evadit. Et sicuti reipublicæ cives
in statu pacato, & tranquillo rem familiarem
augent, rerumq; agendarum nervos colligunt
ut necessitate efflagitante libertatem Patriæ
eò fortius defenso, & hostes propulsent: ac
tunc quidem non debent animis dissidere, sed
sententias, & facultates in unum conferre,
sicq; hosti resistere. Idem incumbit civibus
spiritualis reipublicæ munus, imminentibus
hostium sive clandestinis, sive apertis insidiis
& machinamentis. Porro statu Ecclesiæ sic
robore prædito, & confirmato, nil metuen-
dum restabit, quod quidem eum vacillabun-
dum, & ruinæ obnoxium reddat: Unde oritur
(7.) perpetua diuturnitas, vel cominatio, & pro-
pagatio sincere fidei, vel orthodoxæ religionis,
ad seram usq; posteritatem. Quibus (8.) ad ex-
remum omnibus supervenit splendor publicus,
ut ita sit Ecclesiæ benè constituta; in monte
relaprico, non vero in valle tenebricosâ sita;

fama suæ celebritate apud regiones, & urbes alias percrebrescens: cui etiam benè precantur, quò sit pax intra muros ipsius & prosperitas in palatiis ejusdem: breviter: ut sic reduecatur Ecclesia ad statum Exaltationis: quali quidem statu per Dei gratiam coruscant Ecclesiæ in Electoratu Saxonie, ducatu Pomeranico, Wurtembergico, & Franconico; nec non in tractu Vlmæ &c. maximè verò omnium extra Germaniam, in Daniâ & Sueciâ, constitutæ: in quo etiam ut diuturnum perennent, ex animo precamur!

47. Contrà verò, sublatà graduum & officiorum distinctione in Ecclesia; omnis *selicitas ejusdem concidit*: (1.) enim loco *Ordinis* regnat mera *ἀναρχία*, & inordinata confusio: ubi (2.) pro lubitu *creditur*, & *impunè* vivitur, non tantum inter auditores, verum etiam ipsos docentes: quilibet sectam sibi allubescentem amplectitur: Plurimi apud nos veneno Calviniano & Papistico intoxicantur, Multi ex Calvinianis, Anabaptistis, & Arianiis colonias erigunt contra expressam dispositionem piissimi quondam Magistratus, cum neminem jam agnoscant, cui rationem fidei suæ reddant, inter Ministros Ecclesiæ; quidam limites officii transgredi non reformidant inter Politicos; non tantum libros Calvinianorum, & aliorum Hereticorum, aliis insinuando; verum etiam domesticis, & aliis, in

privati

privatis conventibus diebus feriatis præ-
legendo : qualia attentata, vigore dispositionis
de conservandis Ministerii gradibus, & de
auctoritate Inspectoribus à nostro Magistratu
concessa inhiherentur. (3.) Rarò deprehendi-
tur in Ecclesia tranquillitas : plurimùm verò
obtinent studia partium, tùm inter auditores,
quorum alij ad Calvinismum : alii ad Papismum
propendent : tùm inter docentes ; quorum ple-
riq; Politicis adblandiuntur, iisq; nimium ad-
haerendo alios ordine se superiores nullos agnos-
cent, nec quidem Ecclesiastici judicii assenso-
res ; quos insuper protervè & maledicenter
traducunt clam, & palàm. Hinc (4.) loco Ho-
noris, ad Ministerium, & totam Ecclesiam,
dedecus redundat ab extraneis, & imprimis à
veritatis hostibus. Proinde (5.) innocentes simul
cum nocentibus turpiter undiquaq; ab hosti-
bus veræ fidei traducuntur. Neq; 6. heic quic-
quam solidi roboris Ecclesie pro tuendâ veritate
& propellandâ falsitate, amplius sperandum
restat, fatisciente miserum in modum Eccle-
siae membrorum unitate, ac nemine semina-
dissidiorum, & concertationum evellente.
Atq; inde (7.) impossibile humanis quidem sensi-
bus ac prædiciis rem omnem æstimando, quò
non tandem negotium religionis Orthodoxæ
prorsus brevi pessum eat, & tandem in eam
partem, in quam ruinosa columnæ vacillan-
do propendebant, & adhuc. (abrogato Ordine

Ecclesiastico, nec non è medio sublatâ Ecclesiasticâ auctoritate, & disciplinâ) propendent, cum totali sinceri cultus divini depressione, & convulsione penitus prolabantur. (8.) Quod cum ita sit; non possunt sanè Ecclesiæ in nostrâ Patriâ gloriari de bonâ sui constitutione; sed, si sciperent, statum suum, eumq; miserrimum (in quo nunc quidem versantur) meritò cum serrio dolore, & agnitione peccatorum, magisq; cum deprecatione pænæ divinæ deplorare, & de remediis maturè, dùm adhuc omnia cernuntur tenui pendencia filo; atq; ita ruinam indies certò minitari, jamjam prorsus collapsurâ; sollicitæ esse deberent. Nobis sufficit dixisse, & conscientiam liberalisse. Si non venissem, & dixissem eis; peccatum non haberem, nunc autem non habent, quod prætendant: ex ore Salvatoris Joh. 15. 7. 22.

48. Ast inquis; multi multa prætendunt:

1. Restaurato Graduum discrimine, & restituito pristino Episcopatus officio; Papiasmus ipsissimus inveheretur in Ecclesiam. R. 1. Hanc esse communem cantilenam, quam subinde quidam superiores, & inferiores, hoc in Ducatu occurrent: Proinde etiam ordinem illum in integrum restituendum prorsus elevant, & quantum in iis est, impediunt, quò minùs à Magistratu redintegretur. Si quæras primum hujus temerarii judicii auctorem: alium, præte Spiritum Calvinisticum vix deprehendes. In

namq

namq; uti omni bono, & decenti ordini Ec-
clesiastico aliàs infestus est: ita simpliciores
fascinavit, ut rem Ecclesiæ proficuum pro exi-
tiosa, & Papistica reputent: Hinc Beza cum
complicibus æqualitatem Ministrorum urget per
omnia, & nullatenus concedit, ut alter alteri præ-
ficiatur: idq; ideo, quia talis præ eminentia
Papismus redoleat; novæq; tyrannidi occa-
sionem præbeat: factum proinde videmus in
Calvinianorum Ecclesiis, ut æqualis *αναρχία*
obtineat, præsertim in Germaniæ locis quibus-
dam, & in Gallia apud Hugonotas; in Belgio et-
iam, & alibi: à quibus tamen dissentiunt
Anglo Calviniani, Ordinem ferè in Ecclesiis suis
cum Pontificiis communem retinentes, ju-
risdictione tamen in temporalibus exceptâ.
Calvinianis itaq; objectionem illam acceptam
ferant omnes ii, qui eam movere solent; adeo
ut, qui ipsam mordicùs insuper urgent, sine
vel Calviniani aperti, aut clancularii, vel ad Cal-
vinismum propendentes, adeoq; à Calvinianis
corrupti: Illi quidem ex malitiâ, & cum studio
nocendi, hi verò ex simplicitate, & ignorantia.
Non n. frustrâ hoc à Calvinianis inculcatur;
sed hoc sine, ut religio eorum paulatim serpat;
ac instar Carcinomatis primum quidem Magnates;
postmodum verò plebejos occupet, sine ullo resiste-
ntie medio. Nam quamdiu collapsus jacet ordo
ille laudabiliter quondam frequentatus hisce
in oris, tamdiu etiam collapsa jacet omnis

disciplina Ecclesiastica, omnis *visitatio*; omnis
Inspectio, quâ *fidem*; quâ *mores* colonorum in
Urbibus, & extra eas. Interea obtruduntur
libelli Calviniani, *Postilla* Sculteti manibus om-
nium lubentiùs quàm scripta biblica terun-
tur; domatim præleguntur: Hinc multi se-
ducuntur ac in odium nostrorum Theologos-
rum, verèq; adeò religionis inflammantur.
Hunc verò dolum simpliciores fascinati, vel
non subodoruntur, aut vix, ac ne vix quidem,
animadvertent verò aliquando: sed iusto se-
rius, cum vera religionis iacturâ: cum Calvi-
nismus clanculum modò gliscens: ac majoris
partis irrefrenabiliter animis corruptis, ac
imbutis, in apertum erumpet exercitium;
quod facilè, nullo contradicente, aut reni-
tente ex ordine Politico, & Ecclesiastico
(propter ademptas Inspectionis parteis, quan-
tumvis aliàs Theologi ad ravim usq; clami-
tent, & centies contra Calvinistas calamum
stringant) collectis insuper potioribus votis,
ac suffragiis, ac deniq; unanimibus postulatis
improvidè impetrabit 2. Discant simpliciores,
aut etiam seductores tenere discrimen inter
triplicem Episcopatum: Est n. 1. Apostolicus,
qui non differt à Presbyteratu tum ratione
gradus, tum officii, & potestatis: uti supra
monitum: 2. Papisticus qui nec Deum, nec
Ecclesiam agnoscit auctorem; sed Cacoda-
monem ipsum à quo etiam per media illiciti
paula

paulatim introductus, & usq; ad ἀρχὴν pro-
motus & evectus est. 3. *Ecclesiasticus*, in reme-
dium Schismatis ab Ecclesiâ vetustiori ordi-
natus. Priorem damnare nemo citra crimen
impietatis poterit. *Posteriorem* ac *tertium* ne-
mo, citra crimen temeritatis & ingratitude-
nis repudiare meritò præsumserit: idq; ob su-
pra allatas probationes. *Tertium* quod attinet;
eum nemo Orthodoxus facilè defenderit: &
quo verò Ordo noster commemoratus ut plu-
rimùm differt: imò tantùm, quantum distat
cælum ab inferno 1. namq; Episcopi Roma-
nenses *jure divino* dicuntur, uti introducti; ita
superiores *Presbyteri*, idq; sub *Anathematis*
fulmine vibrato in Concilio Tridentino. No-
stri verò Episcopi ex *Ecclesiæ libertate* introdu-
cti, ac non, nisi ejusdem *ordinatione* presbyte-
ris prælati. 2. *Illi* potestatem ac jurisdictionem
sibi arrogant absolutam: Hi verò *limitatam*:
ac potius *Ordinis* potestatem sibi competere
agnoscunt quàm plenariæ jurisdictionis. 3.
Illi una cum spiritali exercēt simul multā
temporalem, adeoq; jus gladii eripiunt Magi-
stratui politico: Hi verò contenti sunt solā di-
sciplinā Ecclesiasticā; reliquas partes execu-
tionis Magistratui Politico relinquentes: 4.
Illi potestatem ordinis titulorens possident,
nec sacra concionando, aut Sacramenta ad-
ministrando partes muneris sui exsequuntur
(præter Missaticum Sacrificium) His partes

S f s

immes

immediatæ ejusmodi injunguntur peragenda
quas etiam exsequuntur. 5. Illi alligatur Spi-
ritus S. & fictitia characteris impressio, adeo,
ut non nisi ab Episcopo quis legitimè ordina-
ri credatur in Papatu: Hi verò non solis Ef-
ficacia adscribitur; sed ex æquo omnibus mi-
nistris: non soli ordinationis ritum expedire
tenentur; sed etiam alii presbyteri: reliquas
nugas uti ignorant; ita sponte sibi competere
rectè pernegant. 6. Illi à potestate civili Ma-
gistratus prorsus sunt exempti; & eidem pare-
re recusant Magistratum sibi subjugando; Hi
verò lubentes parent, & subsunt.

II. Restituto pristino Episcopatu, introduce-
tur inquisitio Hispanica non absimilis; quam, vigore
dispositionis; in visitationis & Inspectionis actu, Epi-
scopi exercebunt. R. Et hoc argumentum à
Calvinistico Spiritu est profectum; is enim cum
videat. suam doctrinam antehac esse proscrit-
ptam ex hocce Ducatu: ac subodoretur, ob-
tinente Inspectorum Visitatione, partes sibi
nullas relictum iri; disciplinam illam Eccle-
siasticam ex solo Inquisitionis Hispanica titulo
traducere apud simplices non erubuit. Ubi
verò turpis committitur confusio rei bonæ &
licite cum malâ & illicitâ. Censuram adhibere
fidei, & morum, est laudabile, & licitum: quip-
pe Primo in Sacris literis fundatum; (1.) Si enim
Christus rationem fidei ab auditoribus suis
exegit, citra Hispanicam Inquisitionem:

Idem

Idem fieri exemplo suo ab omnibus voluit.
Ecclesie doctoribus *Matth. 16. v. 13. 14.* (2.) B.
Petrus omnibus Christianis injunxit, paratos
esse ad rationem reddendam *cuiuslibet poscenti*,
ejus, quæ in ipsis sit fidei *1. Pet. 3. v. 15.* ubi
verba *veteris Interpretis* sic habent: *parati sem-*
per sitis ad satisfactionem omni poscenti vos ratio-
nem, de ea, quæ in vobis est, spe & fide. Si E. om-
nes Christiani tenentur rationem reddere
sux fidei cuiuslibet quærenti: cur non *Ministris*
Ecclesie? Hinc erunt deterioris conditionis
præ illis? (3.) Idem exigit *Officium Pastorum spi-*
ritualium, hi n. debent vigilare pro anima-
bus auditorum suorum, seu rationem reddi-
turi Deo, *Hebr. 13. v. 17.* E. etiam tenentur ra-
tionem & curam ovicularum suarum gerere,
qualinam pabulo pascantur, saluari, an vi-
roso? (4.) Exigit hoc etiam *mandatum divinum*
Ezech. 3. ubi jubetur fidelis *Ecclesie* quivis
minister habere rationem fidei, & vitæ audito-
rum suorum; ita quidem, ut auditores in fide,
& moribus aberrantes re certò exploratà,
graviter monere, & in rectam semitam redu-
cere debeat; cum comminatione vindictæ, ne-
gligentiam multà æternâ compensantis, sub-
secuturæ. (5.) Quia tenentur omnes Christiani
Spiritus, num ex Deo sint, probare *1. Ioh. 4.*
v. 1. (6.) Quia iidem tenentur omnia probare
& quod bonum est, retinere *1. Thess. 5. v. 21.*
E. etiam doctrinam, & fidem auditorum. (7.)

Quia

Quia auditoribus integrum est, rationem poscere fidei doctorum suorum, & eam juxta scripturam examinare, Act. 17. v. 10. 11. exemplo Beroensium: cavere sibi à Prophetis falsis, Matth. 7. v. 15. à formento falsæ doctrinæ c. 16. v. 6. 11. Ergò partes reciprocarum denegari non debent Ministris Ecclesiæ. (8.) Quia fides non tantum debet latitare in corde sed tenetur sese foras exserere oris confessione, Rom. 10. v. 10. ubi confessio intelligitur tum privata; tum publica. (9.) Quia ubi idem fidei Spiritus omnibus; ibi omnes oportet edere fidei confessionem ore, 2. Cor. 4. v. 13. ex Psal. 116. vers. 10.

Deinde praxi laudabili in aliis Ecclesiis usitatum, ac frequentatum. Sic in Electoratu Saxónico disciplina talis observatur diligenter, ex sanctione pientissimi Magistratus; ita, ut nisi quis libris Symbolicis subscribere voluerit, ad nullam dignitatem admittatur, nec in ea toleretur, si suspicionem hæreseos incurret. vid. præfat. Libr. Concord. Eadem disciplina observatur in Regnis Daniæ, & Sueciæ; nec tamen unquam nomine Inquisitionis tradicuntur ab ullo.

Tertiò eadem consuetudo observata est, & adhuc hodiè observatur rigidè in Ecclesiis Calvinianis: Ita Steinfurti à Photinianâ religione suspectis certi articuli propositi leguntur, cum hac clausula: Respondeatur à singulis medi-juramenti, vel Conscientiam esse petendam, vid

Bon

Bon. Fid. Sibrand. p. 63. Sic in Anglia Baroni
cuidam à Calvinianis dissentienti, certi præscri-
pti erant articuli de *predestinatione*, à presby-
terio Anglicano, pro edendâ fidei confessione
A. 1595. 20. Novembr. Et annon nuper Calvi-
niani Belgici inquisiverunt in fidem Arminiano-
rum? Quæro jam, in quonam loco ejusmodi
censuræ fidei habendæ? Si dixeris, esse *illicitas*
E. reprehendis praxin Calvinianorum: & sic
Calviniani erunt Inquisitores Hispanici: Sin
verò asserueris licitas: Cur jam nostram disci-
plinam turpiter *Hispanica Inquisitionis* crimine
oneras? Improbamus verò nos ipsimet *Inqui-*
sitionem Hispanicam, ceu rem *illicitam*, & *impiam*:
institutam non ad veram, sed *falsam*, & *idolo-*
latricam religionem 2. non *spiritualibus*; sed
corporalibus armis, v. g. carcere, rotâ, ponto,
rogo, fune, gladio, torturis: 3. non secun-
dum Dei verbum; sed Romani Pontificis *impea-*
rium, & commenta humana 4. *Conscientias* non
in libertate relinquendo, sed iis imperando 5.
affectu non *paterno*, sed *tyrannico*; à qua qui-
dem praxi quantum disciplina nostra Eccle-
siastica differat, quilibet candori deditus
sponte perspicit: quippe instituta 1. ad agni-
tionem veritatis, & salutem animarum; 2. gla-
dio verbi, non ferri: 3. juxta *prescriptum verbi*
divini: 4. conscientias non gravando: sed
in libertate relinquendo: 5. affectu *paterno*.

III. Hoc pacto Ordo Ministrorum permutare-
tur in dominum:

R. Sed

R. Sed quâ de causâ? Distinguitur potius 1. inter potestatem jurisdictionis plenariæ, & Inspectionis: hæc tribuitur divinitus ordini Episcoporum; non illa: 2. inter potestatem spirituales Ordinis & honoris: & temporalem splendoris, & Majestatis: illa, ceu à potestate clavium, & disciplinæ Ecclesiasticæ vigore concessa est Ministris; hæc spectat ad secularem Magistratum: 3. inter potestatem ratione omnium; & quarundam partium: Conceditur Ministris Ecclesiæ & non Dominium, tamen superioritas, ratione certarum, sibi que competentium partium, ob potestatem sibi divinitus concessam: denegatur autem ratione partium omnium, etiam secularium. Et sic illo modo præsumunt; hæc verò subsunt Magistratui.

IV. Restaurato eminentiori gradu, renovantur rixæ, & contentiones, inter Episcopos, more pristino.

R. 1. Si propter rixas, & dissensiones ordo Ecclesiasticus penitus sit abolendus, tunc nullus unquam relinquendus Ministerio locus, nec inter Apostolos quidem: qui acriter aliquoties de primatu concertabant: idè verò Christus Apostolicum ordinem non abolebat. Sic post Ascensionem Christi Paulus cum Barnaba contendebat, Act. 15. ut & cum Petro Gal. 2. ordine neutiquam violato. Immodè ordo Politicum aut Oeconomicum esset amplius servan-

servandus, quia utrobiq; lites, rixæ, & contentiones obtinere solent frequentissimè.

2. Huic malo optimè Magistratus consulere poterit, rixosos abdicando, & de gradu dignitatis removendo; ac pacificos surrogando.

V. Eraderent Episcopi tumidi, & superbi, luxurij dediti.

R. Prudentium id partes non committent, quin humilitati, & modestiæ studeant, moresq; suos ad verbi divini normam, & regulas sapientum attemperent. 2. Id malum in omnibus statibus est vulgare & frequentissimum: idèo tamen Ordines non convelluntur.

VI. Non necessarius amplius est Ordo Episcoporum; ob instaurationem Consistoriorum, quorum assessores pices Episcoporum expediunt, & administrant.

R. Effet quidem minùs malè prospectum Ecclesiæ, si modò partes illæ assessoribus essent delegatæ: sed non sunt; præter decisionem causarum matrimonialium; & cognitionem quorundam casuum Theologicorum. At ubi manet 1. Visitatio: 2. Inspectio Ecclesiarum: 3. Synodorum institutio 4. & reliqua disciplina Ecclesiastica: 5. Jurisdictio, eaq; plenas auctoritates in abyssum sunt hæc, & id genus alia projecta; neq; Consistorio indulta.

VII. Hactenus religio vera cum Ecclesiis facta tenetur, sine Episcoporum Inspectione, & Visitatione permanens.

manst. E. hic ordo non imposterum erit necessarius.

R. 1. Negamus, religionem puram per-
mansisse per omnia: annon introducta Pomi-
ficia? annon Calviniana serpit, & plurimos oc-
cupat? Utrinq; præclusus fuisset ingressus, si
præstò fuissent, qui in officio ampliori consti-
tuti, in consilium adhibiti essent; non pate-
rentur li vel latum unguem à dispositione &
constitutione piissimi Duci Ordines in varias
partes abire, adeoq; vel Papismum, vel Calvinia-
smum introducere.

2. Deinde distinguendum inter religionis,
& Ecclesiæ esse, & bene esse: remansit quidem
religio cum Ecclesiâ ratione sui esse, sed non be-
nè esse: 1. ob mixturam religionum: 2. ob abro-
gatum bonum ordinem: 3. ob pressuras docto-
rum, & Ministrorum Ecclesiæ, adeoq; perfec-
tiones clandestinas, & apertas.

3. Rebus pejorem in modum compara-
tis indies: proclivius simul ad ruinam nego-
tium religionis redditur: nisi ipse Deus ma-
num suam benignè supponat & doctrinam sa-
nam paternè conservet: alioquin ob ingra-
titudinem incolarum solet Deus vigore justitiæ
suz universas Colonias, & provincias benefi-
cio purioris religionis privare; (2. Par. 15. v.
2. Transibunt dies multi in Israel absq; Deo vero
absq; Sacerdote, absq; Doctore, absq; lege) & c.
justo judicio suo Zizania à Diabolo dormien-
tibus hominibus disseminata, altas radice

agere

igere; adeoq; tandem triticum suffocare fa-
vids permittit. Matth. 13. v. 25. Hinc cordatè
Wigandus: Quia certum est, inquit, inter caus-
sas. quare Deus gravissimè puniat, & interdum to-
tas civitates & regna deleat, esse falsarum dogma-
tum sparsiones, & tolerationes. Nam impias do-
ctrinas comitatur innumera peccata contra prio-
rem, & posteriorem tabulam Decalogi tract. d. pera-
secut. p. 131.

VIII. Religioni non est prospiciendum humanis
presidiis; utpotè cujus cura soli Deo, ceu auctori,
& supremo Inspectori in solidum committenda.

R. 1. Utrumq; Ecclesiæ necessarium
esse: (1.) ut religionem puriorem Deo, ceu su-
premo auctori, ac conservatori acceptam fe-
rant; & (2.) ut de ordine Ecclesiastico rectè
constituendo, & conservando sollicitæ sint;
quò omnia decenter, & ordinatè in Ecclesia
gerantur.

2. Malè opponuntur causæ, nimirum
principalis, & instrumentalis, seu Ministerialis:
cùm tamen subordinata non pugnent. Verum
est, religionem conservari, & propagari à
Deo, ceu causâ principali, & summâ; sed ad-
dendum, quod non absolutè, & immediatè, sed
potius per certos in Ecclesiâ Ordines, & Mini-
stros. Dei q; legatos, speculatores, & Epì-
scopos: His enim Spiritus ipse S. id officii,
& muneris delegat, quò non tantùm sibi ipsis
sed etiam Gregi Dominico intendant, & pa-
T: scendo,

scendo. quantum in ipsis est, oviculas suas, ab
iisq; lupos arcendo Act. 20. v. 28. (qui ingre-
dientes gregi non parcent, vel ex medio auditorum
exorientes viri loquentur perversa, ut abducam sim-
pliciores post se) vigilent v. 29. 30. 31.

3. Distinguendum est inter *praesidia carna-*
lia, temporalia, & merè humana, in armis cor-
poralibus, brachioq; seculari consistentia, &
postmodum inter *praesidia Ordinis Ecclesiastici*,
cœu *spiritualia*, in ostensione spiritus, & virtus-
tis; potestate, & disciplinâ Ecclesiasticâ con-
sistentia: Illa Christiani non debent attende-
re in religionis propagatione, & conservatio-
ne; *hec* verò ex ordinatione divinâ nullo mo-
do ab eis sunt contemnenda, vel negligenda;
sed omninò adhibenda ad demolitionem munia-
tionum, quibus consilia demoliamur, & omnem cel-
stitudinem, quæ extollitur adversus cognitionem Dei,
& captivam ducamus omnem cogitationem ad obs-
curendam Christo; & in promptu habeamus omnem vin-
dictam adversus omnem inobedientiam, vigore pote-
statis nostræ, quam dedit Dominus nobis in edifica-
tionem, & non in destructionem Ecclesie, ne pude-
siamus 2. Cor. 10. v. 4. 5. 6. 7. 8.

IX. Plures Ecclesie destituuntur Episcopis;
in quibus tamen viget sincerus Dei cultus, & purior
religio personat.

R. 1. Fatemur: ideoq; superius rectè di-
stinguebamus inter Ecclesiam veram, ut & re-
ligionem, ratione sui esse, & benè esse; non ne-
gamus

gamus ergo, dari Ecclesiam veram, dari etiam religionem veram citra ordinem bene in Ecclesia constitutum; non tantum extra Ecclesiae hostes; verum etiam in medio veritatis hostium, v. g. Pontificiorum in Italia, & alibi; vel Calvinianorum, in Germania, & Belgio &c. Sed addimus, non reperiri ibidem *bonè esse uti Ecclesiae*; ita religionis. Est n. ibi Ecclesia pressa, non libera; obscura, non splendida; religio rarissime in templis, creberrime domatim, ac quibusdam in locis clanculum exercetur.

2. Negamus, Ecclesiis Lutheranis bene constitutis deesse Episcopos: Gaudent enim suis Superintendentibus; suis Abbatibus; suis Praepositis ac Inspectoribus, in Germania; suis etiam Episcopis & Archiepiscopis in Dania, & Suecia.

49. Contemplati haecenus fuimus Ordinem Ecclesiasticum, seu unam Ministerii Ecclesiastici Formalem partem; videamus etiam alteram in administrandi modo consistentem.

50. Modus hic administrandi repraesentat officium Ministris Ecclesiae delegatum divinitus, quale est: 1. Verbi praedicatio. 2. Sacramentorum administratio. 3. morum gubernatio: 4. Pauperum, & aegrotorum visitatio: 5. Ecclesiastica iurisdictio; ad quam pertinet 1. Conciliorum convocatio; 2. Presbyterorum institutio; 3. Disciplina Ecclesiastica administratio, & gubernatio; & 4. deniq; potestas clavium, vel disciplinae Ecclesiasticae Executio.

Canon I. Modus administrandi totalis; vel,
officij Ecclesiastici partes universae omnibus Ecclesiae
ministris ex aequo competunt jure divino: restrictae
verò sunt instituto humano ad certos gradus Mini-
sterii.

Uti namq; Ordines, & gradus inter Eccle-
siae Ministros, ex Ecclesiae arbitrio, & libertate
sunt bono fine introducti: ita officij partes,
ceu peculiare certo ordini sunt assignatae:
Atq; ita jure divino omnes Ecclesiae Ministri sunt ae-
quales: 1. ratione dignitatis. 2. potestatis clavium;
3. administrandi verbum & Sacramenta: inequa-
les verò jure Ecclesiastico: ita, ut quaedam qui-
dem partes remaneant communes omnibus:
v. g. praedicatio verbi; administratio Sacramen-
torum; potestas clavium: quaedam verò per sua
priora exerceantur, idq; non privata auctori-
tate; sed Ecclesiae totius nomine; v. g. ex, quae
ad partes jurisdictionis pertinent. Hinc nata est
distinctio inter primatum ordinis, & potestatis
Ille datur inter Ecclesiae ministros; hic verò mi-
nimè ille vocari solet primatus inspectionis; hic
jurisdictionis.

Canon II. Partes officii Ecclesiastici 1. qua-
dam solum Ministerium concernunt; 2. quaedam di-
rectorium Magistratus requirunt: 3. quaedam deniq;
totius Ecclesiae consensum exigunt.

Ad Ministerialem ordinem namq; solum
spectat: 1. praedicatio verbi; 2. administratio Sa-
cramentorum; & 3. potestas clavium: adeoq;
solven-

Solvendi, & ligandi peccata: 4. *morum gubernatio*, ad quā pertinet Inspectio, Visitatio, & reliquæ disciplinæ Ecclesiasticæ partes. 5. *pauperum, & egrotorum visitatio*. Quibus 6. addi potest funerum ad sepulturam deductio. Ex directorio Magistratus institui solent: 1. *Synodorum convocatio*: Ita quidem ex praxi Ecclesie veteris observavimus, quod partes apud Magistratum superiorem, Synodos instituendi, & Concilia fuerint devolutæ: ut testatur Historia de Constantino: Gratiano: Theodosio: idque ratione convocationis, & citationis: alioquin enim ex liberalitate, Magistratum Ordini Ecclesiastico sepius cessisse novimus, præsertim quâ Synodos particulares, respectu certarum Ecclesiarum: immò etiam Universales in certis quibusdam provinciis, Regnis, & Ducatibus. Sic Elector Saxonia. Augustus potestatem Synodos Convocandi penes Superintendentes esse voluit in Agendâ Ecclesiasticâ Electoral. A. 1557. titulus von Wahl/und Ampte der Superintenden. ad cuius exemplum piissimus Dux primus Prussie, potestatem Synodos & concilia convocandi, & instituendi, Episcopis hoc in Ducatu commisit, uti supra dictum: idque non sine sapienti consilio, & prudentiâ, ut si contingerit post sua fata, Magistratum fore à fide orthodoxâ alienum, non ab ipsius arbitrio, & directione, sed ab Episcoporum officio, & potestate delegatâ; id curæ esset exigendum: sic

Ecclesiæ necessitate, & salute flagitante: 2.
Inspectionis Ecclesiasticæ executio.

Totius Ecclesiæ consensus exigitur 1. in ministris Ecclesiæ instituendis, & removendis: 2. in executione potestatis clavium, & quidem ratione Excommunicationis Majoris: quæ non debet institui sine præscitu totius Ecclesiæ, & consensu Consistorii: vid. Dn. Gerhard, de Ministr. Eccl. p. 463. §. 286. Dantur & aliæ quædam munia Ecclesiastici partes, ratione casuum Matrimonialium, quorum decisio jure Magistratui, ex cessatione verò spontaneâ Magistratus, Ecclesiasticis personis competit, & sic ad Ecclesiastica judicia devolvi solent.

51. Hæc, & id genus alia non possumus, etiam si velimus, prolixius explicare, & diducere: remittentes lectorem ad suprâ commemoratos Tractatus Theologorum, quibus adjungimus Pastorale B. Lutheri, & Dn. Baldvini de Ministerio Eccles. tractat.

De Fine Ministerii.

52. Restat de causâ Finali Ministerii ad extremum aliquid dicendum.

53. Talis verò esse potest vel internus, vel externus finis.

54. Internus consistit in executione officiali de quo Theorema.

1. Finem internum Ministri Ecclesiæ assequuntur semper: idque ex potestate sibi divinitu demand

demandatâ , & præsuppositâ aptitudine ad peragendum officium, exceptis tamen semper casibus necessitatibus; Sic finem huncce internum, assequitur Ecclesiæ minister, quoties concionatur: quoties Sacramenta administrat &c.

55. *Externus vicissim est vel cui, vel cujus gratiâ.*

56. *Finis cui, sunt homines in Ecclesiâ, in quos, seu subiectum tenetur minister Ecclesiæ finem cujus gratiâ introducere per actionis suæ cum divinâ conjunctionem, & communicationem.*

57. *Finis cujus gratiâ, isque tum intermedius, est fides salvifica, in homines peccatores introducenda, tum ultimus (secundum quid) estque salus Ecclesiæ, & beatitudo æterna, (ultimus simpliciter, est Dei gloria.)*

Canon I. *Finis externus Ministerii est cum Efficaciâ divinâ conjunctus: dependet n. 1. ex mediis efficacibus, uti sunt Dei verbum, & Sacramenta, circa quæ officium Ecclesiasticum occupatur: 2. ex potestate divinâ Ministris delegatâ: 3. ex promissione divinâ efficaciæ largiendæ Ministris officii partes peragentibus: adeoque 4. ex intentione divinâ omnibus hunc finem conferre volente, & destinante.*

2. *Finem externum Ecclesiæ Ministri operantur non ex se, & per se, sed ex nobiliori Gratie divinæ principio: quod humanam Ministrorum actionem ex statu inferiori ad sublimiorem, elevat,*

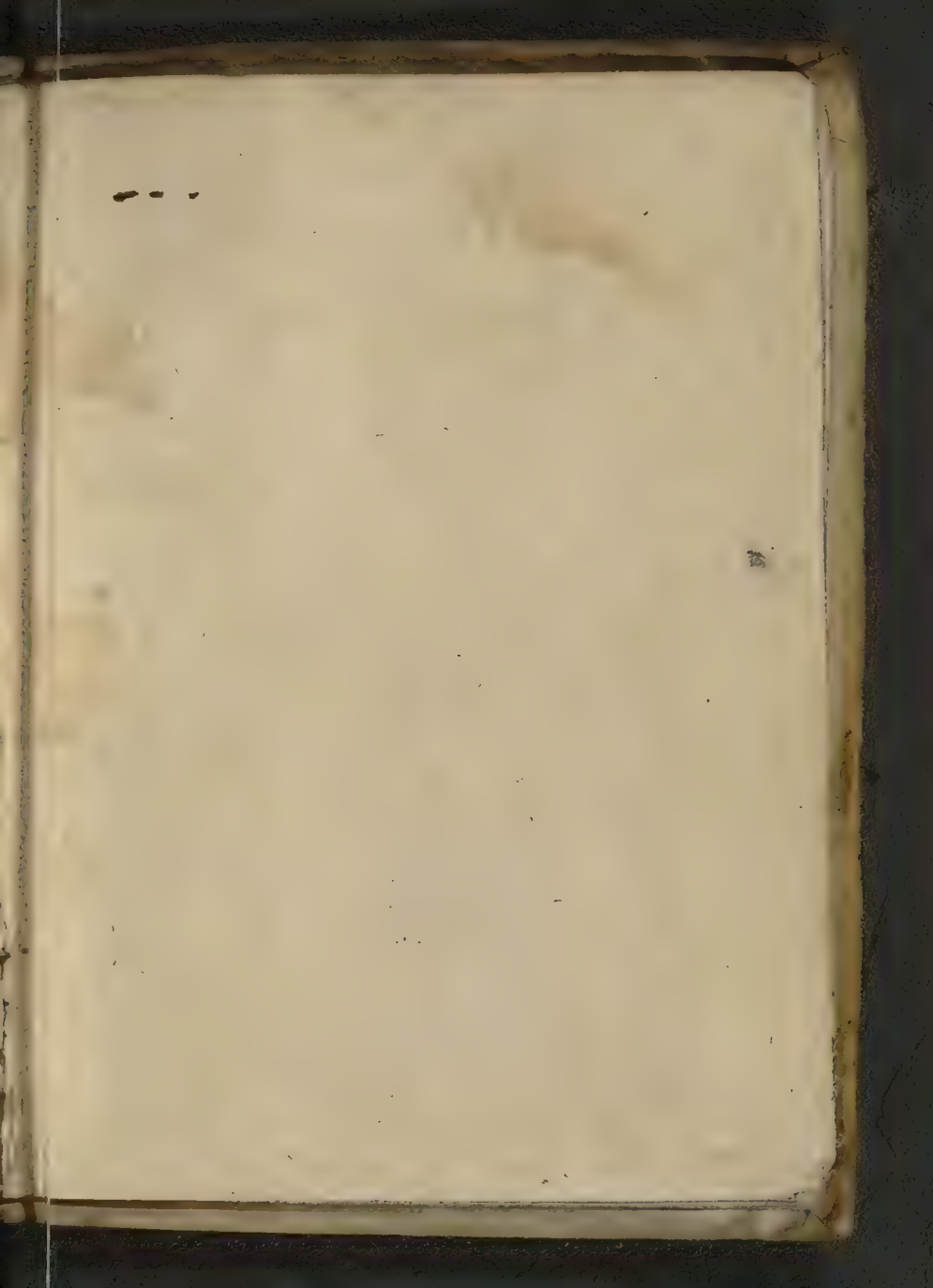
elevat, & aptam reddit supernaturaliter operandi. 2. Cor. 3. v. 5.

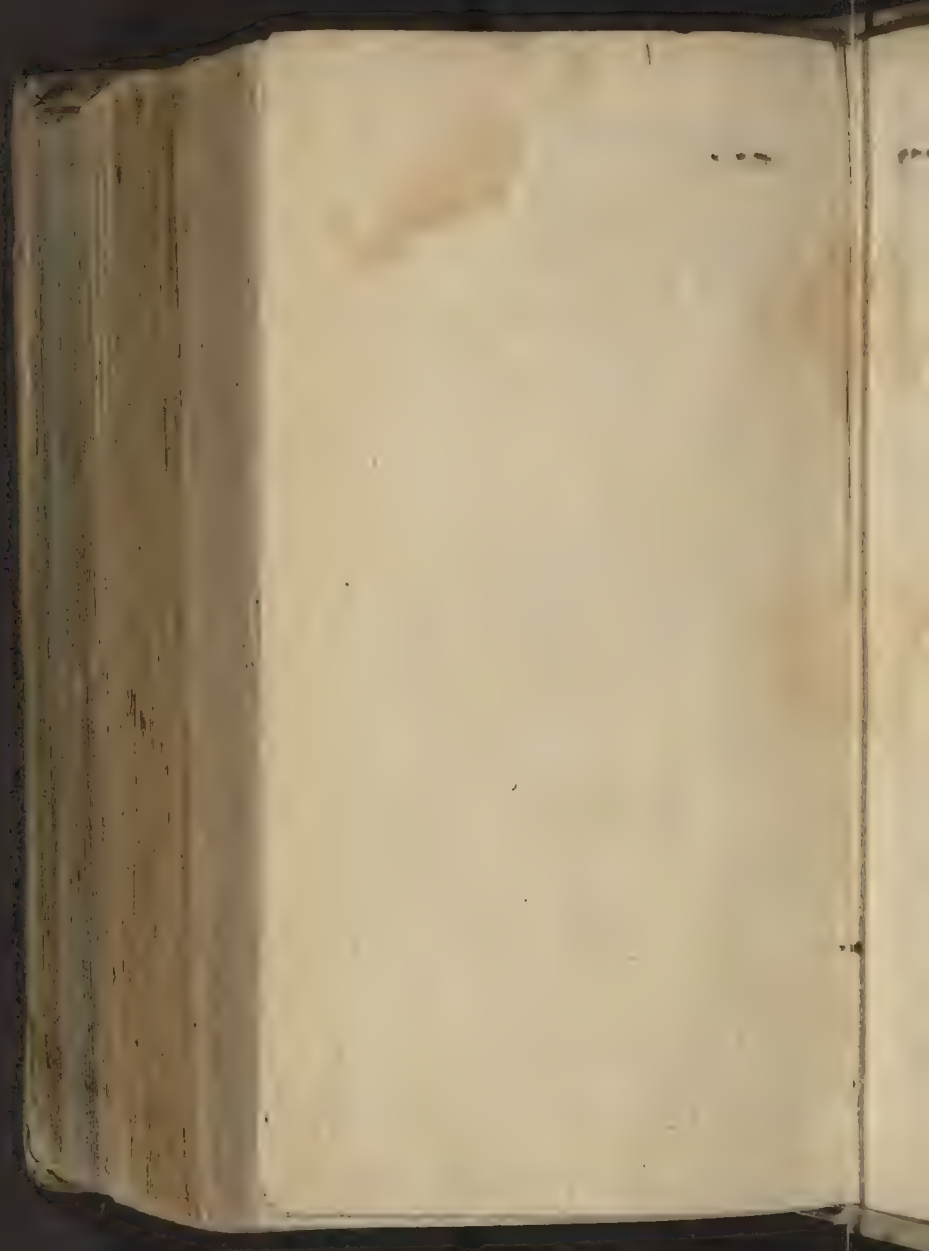
3. *Finis externus hic ex Dei intentione ad omnes homines pertinet* : ratio, quia media pro omnibus hominibus salutaria sunt instituta, ceu Ministerii obiectum.

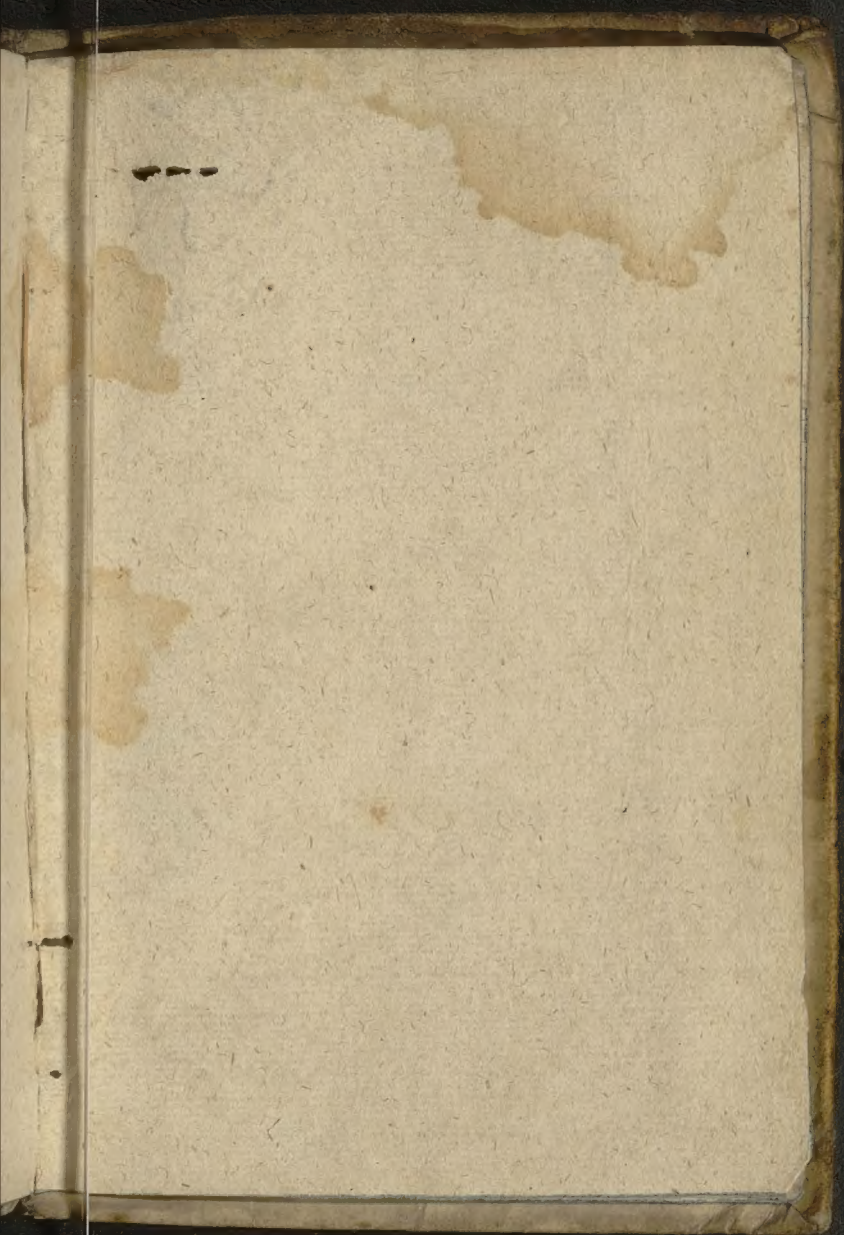
4. *Finem externum Ministri Ecclesie non semper assequuntur* ; ratio, 1. quia non est in eorum potestate : 2. quia talis finis est *conditionatus*, prærequirrens mediorum legitimam usurpationem, ex parte auditorum.

SOLI DEO
Laus & perennis gloria.

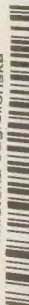

Biblioteka Jagiellońska

Biblioteka Jagiellońska

stdr0012641

